

MONTSENY

PERIÒDIC SETMANAL

Ara és hora...

El reportatge que el company *Bòlid* feu la setmana passada podem dir que és la primera pedra de la futura obra periodística de MONTSENY.

És el seu primer èxit editorial.

L'interès despertat ha sobrepassat els límits de la suposició, si és que el suposar delimita vagament una part de l'èxit. L'amenitat dels temes que enclou; l'estil fàcil, florit a vegades, concís i familiar en quasi la totalitat, ha arribat a totes les intel·ligències i els ha dit quin és l'esperit que anima als organitzadors de la naixent Societat esportiva, tant semblant al que nosaltres hem donat a la publicació.

Podriem concretar-ho a una sola divisa: *Tot per tots*. Des de les manifestacions de caràcter esportiu a les intel·lectuals, fins les més altes de l'esperit, són patrimoni de tots els celonins sense distinció de banderí ni agrupació.

Ens atrevim a dir, que formarem el quadro militar abans de tolerar que torni l'estat de guerra o de coses que fins suara a Sant Celoni (poble de muntanya) moral i materialment havia existit.

Recabem per tots el lliure dret de la seva voluntat; entenent-se això, per la voluntària intervenció en tots els actes o festes que en un sentit o altra honorin i donin prestigi a la vila.

I com aconseguir-ho?

Aïllant —més clar, arreconant,— a tots els qui en nom d'agravis passats pretinguin coartar aquest nostre lliure albir.

La foguera encesa pels afanys d'engrandiment, de millores, de superació intel·lectual i cultural, tardarà a apagar-se. Déu faci que així sigui, i que les tèrboles nuvolades de caràcter material que pesen damunt dels pobles, no ofeguïn aquests propòsits que han fet uns quants abnegats del bé de la comunitat.

Al marge del reportatge sorgiran, sens dubte, parers i opinions que en noble pugna procuraran que l'obra assenyalada assoleixi la més alta perfecció humana.

Si és així, els celonins estem d'enhora-bona.

MIQUEL GRIVÉ I MASÓ

Beneficència Social

És la Societat una dama distingida, aixerida i de generosos sentiments, que a impuls del seu cor caritatiu ha trobat una forma de beneficència que diverteix als contribuents i no consola als necessitats.

Fins poc temps ha, hom creia que la caritat envers els altres havia d'ésser a base de sacrifici personal i animat pel sentiment de compassió, el qual fa pendre part en les penes del menesterós, considerant-los factors principals en les obres de caritat germanívola. Mes, això és forma de beneficència de l'antigalla i la societat busca la perfecció en totes ses obres, i per cert que l'ha ben assolida fent pagar diversions i disbauxes, tal vegada poc conscients i fins perilloses, per tal de recollir fondos per als necessitats d'un asil o d'un hospital.

Heus-aquí en boga les obres de beneficència social moderna contant amb les taquilles d'uu sarau, d'un teatre, d'una cursa de braus, etz.

Tot està en entendre les coses: Qui ho havia mai pensat que hom pot caritativament fer bé boi divertint-se?

Podriem, però, amb tot el respecte que es mereix fer avinent a aital Senyora, que no n'hi ha prou amb fer el bé, sempre que hom no ho faci en la faisò deguda i bona.

El següent diàleg copsat un cap-vespre en una conversa d'uns veïns que garbellaven les noves de la diada potser aclariria el meu pensament:

—Ai, Mare, qui els enten!... Si dic al confés que he passat la nit en un sarau, em diu que no és cosa convenient i que és plena de perills. Si pregunto a una monja: «Madre, puc jo anar a ballar?», procurarà treure-m'ho del cap; i l'altre dia organitzàreu un sarau de nit a favor de les nenes de l'Asil.

—Tafoi, noia! És que no creuen ells el que prediquen, i si ho creuen, són gent tant interessada com qualsevol altra.

Oh, gentil senyora Societat!, podeu estar pla satisfeta de la vostra troballa de la beneficència social moderna, pròpia per divertir als qui no ho necessiten, per disgustar i enagrir el cor dels tristos i necessitats i fer que, en subterfugi final, sigui mal vista i maldada la religió catòlica i els seus ministres.

DOCTOR SILVESTRE